

man med No paa de Resultater, der vare vundne i 1856—57, og de viste sig da at være noget mærkværdige, naar Lanfen var, at der skulde blive en større Frihed for Theatrets Bestyrelse; thi hvori bestod Forskjellen? Deri, at enhver Skilling, der blev tilovers, indbetaltes i Reservecanden, og at Intet kunde bruges deraf uden Bevilling eller Efterbevilling. Derved var i Birkeligheden Theatrets Bestyrelses Stilling mindre gunstig, end den havde været før 1856; og saasnart derfor Bygningen var færdig — man begyndte derpaa allerede i 1857—58 — skred man til en gennemgaaende Forandring af Theatrets Budget, hvilket fandt Sted paa Finantsloven for 1858—59. Man har nu i Betænkningen for 1874—75 — alt-aa den nu foreliggende Betænkning — faa et et Blik tilbage paa de ældre Statsrevisionsbetænkninger og fundet som Resultat deraf, at „Statsrevisionen bestandig har hævdet, at Ministeriet ikke uden særlig Bevilling kunde raade over den fra de foregaaende Aar opsparede Formue, og det er væsentligt til denne Paastand, at de to Indstillinger knyttede sig, hvorefter de Beløb, som ere anvendte til Theatrets Drift, ikke kunne passere. Mod den Paastand, som staar her at læse, at Statsrevisionen bestandigt har hævdet, at der ikke kan benyttes noget af Reservecanden uden efter særlig Bevilling, sætter jeg nu den Paastand, at denne Sætning er saa vigtig, som en saa færdig Sætning overhoved kan være, og med Hensyn til de to Indstillinger, som ere støttede derpaa, fremsætter jeg den Paastand, at disse to Indstillinger staa i en saa skarp Modsetning til, hvad Statsrevisionen tidligere har gjort i slige Tilfælde, som overhoved kan tænkes. Jeg skal nu bevise, hvad jeg her siger. Statsrevisionen har to Gange gjort Theatrets Budget til Gjenstand for nærmere Overveielse og derunder fremsat sin Opfattelse af, hvilken Budgettets Mening var. Den første Fremstilling af denne Natur findes i Betænkningen 1858—59, og den anden i Betænkningen for det følgende Aar, hvilket hidrører fra, at der i Mellemtiden var foregaaet en Forandring i Budgettet. Der er i det Hele taget, som ærede Medlemmer vide, til forskellige Tider foregaaet en stor Mængde Forandringer i Theatrets Budget, og der har derfor jævnlig været Anledning for Statsrevisionen til at oplæse det Spørgsmaal: Hvad er egentlig det, der gjælder i dette Tilfælde? En saadan Anledning har Statsrevisionen fundet haabe i Regnskabet for 1858—59 og i Regnskabet for 1859—60. Ved Regnskabet for 1858—59 kom Statsrevisionen til det Resultat, at der ikke kunde bruges Noget af Reservecanden, uden efter speciel Bevilling, hvilket ogsaa er stemmende med, hvad jeg nylig har nævnt som den rigtige Opfattelse af, hvad der passerer i 1856—57. Jeg tror ogsaa, at den nuværende Statsrevision for 1874—75 har været opmærksom paa dette Punkt; dog tør jeg ikke sige det med fuld Sikkerhed. Er det

imidlertid Tilfældet, maa jeg meget beklage, at Statsrevisionen for 1874—75 ikke har vendt Bladet; thi den vilde da have faaet Underretning om, at der kommer Noget derefter, og at disse Udtryk her betegne en Tilstand, som slutter med Aaret 1858—59, men som aldrig senere har været gjældende. Der staar nemlig strax paa næste Side, at der efter Theatrets Ombygning kom en Underbalance tilstede af Noget over 30,000 Rbl. Med denne Status træder Theatrets forandrede Budgetforhold i Kraft ifølge Finantsloven for 1859—60 og ifølge den deraf følgende større Frihed for Administrationen med Hensyn til Raadigheden over Theatrets Pengeforhold. Havde altsaa, som sagt, Statsrevisionen vendt Bladet, vilde den have faaet Udvis om, at man ikke er vedbleven usforandret at skrive 1856—57 i Theatretsagen, men at der er kommet Noget derefter, som har medført meget væsentlige Forandringer. Vi komme nu til Betænkningen for 1859—60. I denne stiller Statsrevisionen sig atter den Op-gave at forklare, hvad Betydningen er af den nye paa Finantsloven optagne Postering, og den oversender derpaa denne sin Fremstilling til Ministeriet med Tilkjendegivelse af, at den haaber, at den i Antegningen givne Fremstilling maa være i Overensstemmelse med Ministeriets Opfattelse. Statsrevisionen har altsaa givet sin Fremstilling af, hvorledes den opfatter Finantsloven for 1859—60, og denne har den oversendt til Ministeriet med Begjæring om dets Udtalelse om, hvorvidt det opfatter Sagen paa samme Maade. Hvad er da nu Hovedpunktet i denne Statsrevisionens Opfattelse af Finantsloven for 1859—60 for Theatrets Bedkommende? Det vil man finde i Statsrevisionens Betænkning Pag. 112 ff. Der gjøres først opmærksom paa, at Statskassen yder et fast Tilskud til Theatret af 50,000 Rbl., og dernæst siger Statsrevisionen, at det kun er 8 Underkonti, som fastsatte bestemte Maxima for, hvad der tør bruges, nemlig de Underkonti, som optages paa Finantsloven. Overfridelser paa disse kunne kun ske paa Ministeriets Ansvarlighed, og de maa være Gjenstand for Rigsdagens Beslutning. Hvad siger Statsrevisionen derimod om det øvrige Budget? Det kommer under Punkt 3, hvor der staar, at „det fuldstændige Budget approberes af Ministeriet, dog kan Afvigelsen herfra ske med Ministeriets Approbation.“ Med Undtagelse af disse 8 Konti er det altsaa Ministeriet, der approberer Budgettet, og Ministeriet, der kan forandre Budgettet. Ministeriet har altsaa fuldstændig fri Raadighed over hele Budgettet med Undtagelse af disse 8 Konti; jeg tror, at der nu er blevet optaget et Par Underkonti til paa Finantsloven, for hvilke der gjælder de samme Regler, som i Almindelighed gjælder for Overfridelser af Finantslovsbevillinger, og hvor altsaa den ministerielle Ansvarlighed kan gjøres gjældende. Som bemærket, sendte Statsrevisionen denne Fremstilling